

Să vedem. Ia te uită ce m-am crăcănat! Penibil. Trebuie să fac un efort să-mi strâng picioarele. N-am chef să ajung în șpagat și să aterizez pe testicule, vă dați seama cum ar fi!? OK, parcă-i mai bine. Și dedesubt? Dedesubt, asfalt curat. E o zonă necirculată, am mizat pe asta, între gura de metrou și traversarea de la Batiștei oamenii au tendința să meargă drept, întins, e o bucată cu curenți care te iau pe sus, nu-i o idee bună să ocolești, să te apropii de clădire, este o bandă de cel puțin trei metri lățime aproape necălcată de picior de om (ce expresie morbidă, sugerează accesul șchiopilor!), acolo mi-am calculat să cad, nu deranjez pe nimeni, discret, așa, dac-aș putea să nu fac nici „zbam!” ar fi minunat.

Asta, firește, dacă nu iese chiar atunci cineva din braserie... Dar din observațiile mele preliminare, nu pare să existe riscul, se intră și se iese aproape exclusiv prin recepția hotelului, foarte rar direct în/din stradă.

Să rămânem pozitivi, da?

E cazul.

Șase!

6

„Șase!” era semnalul de alarmă când pândeam ceva – de exemplu, sosirea profesorilor sau a altor autorități locale. S-o mai spune la fel și astăzi? Am avut ocazia să constat, cu plăcută surpriză, că puștii de azi joacă exact aceleași jocuri de stradă ca noi, de la miuță și „la mălai” până la „țară, țară, vrem ostași!” și „un-doi-trei la perete”. He, he, he, io-s acum cu „1-2-3 la asfalt”!

Dar „Șase!” de unde-o fi venit? Așa, că e mai șuielat, mai șoptibil? Dar „Șapte!” e și mai șoptibil, nu? În fine, la naiba cu întrebările astea, e ca și când ai încerca

să înțelegi de ce la tenis se contorizează 15-30-40 de puncte!? Hodoronc-tronc! Bine, înțeleg c-au vrut să fie mai cu moț, să nu fie 1-2-3, deși la ghemuri așa e, dar atunci de ce nu 10-20-30? Sau măcar 15-30-45, o minimă consecvență.

La urma urmei, hai să fim serioși, cine dispare? Cine va fi peste câteva secunde șters de pe fața pământului? Mă rog, nu foarte ușor, probabil cu șpaclul...

Deschideți bine urechile: eu nu exist. Nu sunt în *Istoria* prietenului meu Alex Ștefănescu, omul care m-a lansat în literatură și presă și mi-a publicat două cărți la editura lui. Nu sunt nici cu capitol dedicat, nici cu o prezentare pe două-trei pagini, nici măcar la „și alții”. Există o explicație, halucinantă și dezarmantă, n-are rost s-o pomenesc acum. Esențial e că nu sunt.

Nu sunt în *Istoria* lui Nicolae Manolescu. Nu sunt în *Scurtă istorie a romanului românesc*, a prietenului meu Ion Bogdan Lefter – iarăși, nici măcar într-o listă de „și alții”.

Nu sunt – ca să n-o mai lungesc – în niciuna dintre nu puținele istorii literare scrise după 1992, anul în care a apărut prima mea carte, care a luat, orișicât, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru debut. Nici măcar în cele scrise după 1996, anul apariției volumului „Viața lui Corneliu Coposu”.

Nu sunt în niciun dicționar de scriitori. În nicio enciclopedie, lucrare de sinteză, studiu analitic ori altă abordare a literaturii române contemporane.

Nu sunt nici măcar în Wikipedia românească. Am îndrăznit cândva să-mi creez o pagină, dar a fost ștersă pentru că... nu menționa nicio sursă a informațiilor! Nu e drăguț? Și mai cred unii că în Wikipedia poate să scrie oricine orice!

Cele patru cărți ale mele au adunat cam zece cronici, niciuna de la vreun critic cu greutate. Nu vorbesc despre cronici favorabile, ci despre cronici de orice fel.

Nu am luat niciun alt premiu în afară de cel de debut. Nu am fost nici măcar nominalizat la vreunul. Nu mi s-a solicitat niciun interviu.

Așadar, cine sunt eu? Mai exact, de ce sunt eu? Da, da, sigur, știu, viața personală, oamenii care... Dar...

Am obosit. Nu acum. Nu numai acum. Am obosit tot timpul, am obosit de tot, am obosit definitiv. De-fi-nitiv. Mai repede, mai repede, mai repede!

În sfârșit, cinci!

5

Și, mă rog, de ce-am abandonat IT-ul, care, nu-i așa...? Nu, nu-i așa. Dintre toți foștii mei colegi de SM (clasă specială de matematică), facultate de Informatică și cinci centre de calcul – în total vreo trei sute de oameni cunoscuți îndeaproape, să ne înțelegem, nu vorbesc despre unii a căror existență mi-a trecut pe la ureche – niciunul nu a izbândit în mod semnificativ. În România, firește. Câțiva, puțini, au creat firme de service și cumpărări-reconstrucții-vânzări. Alți câțiva au prins posturi administrative în IT, dar mai degrabă conjunctural: nici nu au fost selectați pe baza a ceea ce învățaserăm noi să facem, adică programare, nici nu au avut așa ceva în fișa postului. În plus, au zburat la prima „împrosperare de forțe”. În fine, foarte puțini s-au adaptat la ceea ce se înțelege azi prin IT, adică rețele, protocoale de internet, dracu mai știe ce. Dar programe nu cred că sunt zece care au scris în toți anii ăștia și niciunul nu s-a îmbogățit din așa ceva. Nici măcar de SGBD-uri nu s-au ocupat.

Sisteme de gestiune pentru baze de date. Cred că nici nu mai există termenul. În 1991 cream, pe un 282!, sub DOS!!, cu comanda Edit ca editor de texte și fără interfață grafică, baza de date a tuturor clădirilor din învățământul preuniversitar românesc!!! Iar colegii mei construiau, în aceleași condiții, baza de date a cadrelor didactice. Știți cum e să generezi un tabel cu coloanele desenate din I-uri și liniile din cratime?

Dar încă din 1990 – m-am mișcat repede, fraților! – aveam firmă! Cu Ioni, Silviu și celălalt Silviu. „Hello” îi zicea – am fost băieți deștepți, ideea era ca la orice „Hello!” din filme să se facă un rapel subliminal la noi! – a avut și reclamă în „Anunțul publicitar”, îi făcusem și un logo mișto, îndelung gândit: un triunghi echilateral în care era înscris un arc de cerc, era cu bătaie lungă, chiar cu mai multe bătai...

Și, și, ce? Și nimic. Într-un an de zile, am avut fix două contracte, ambele obținute pe pile, și asta pentru că toți deștepții proaspeți oameni de afaceri preferau să angajeze un om și să-i plătească leafă *a la longue*, când noi îi ofeream ceea ce ar fi putut face ăla pentru echivalentul a trei-patru salarii de-ale lui! Sau preferau să cumpere unul dintre pachetele de programe care începuseră să circule și pe la noi – Ciel, cel mai adesea – care costau de zece ori mai scump, pentru că făceau cel puțin zece lucruri de care patronul urma să n-aibă în veci nevoie.

După un an, eram pe zero: câteva sute de lei încasați, tot atâția cheltuiți. Am îngropat-o fără ceremonie și ne-am văzut fiecare de drum. Pentru mine, drumul a însemnat presa. Regret? Nu. Aș face la fel? Ce întrebare tâmpită: dacă te-ai întoarce în timp fie și cu o oră, e imposibil să spui ce-ai face.